

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus IX. Quid dicendum sit de iteranda confessione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

ARTICVLVS IX.

Quid dicendum sit de iteranda confessione.

RESPONDEO hominem verè & directè semel absolutum à peccatis confessis, non teneri amplius per se loquendo, ea Sacramentaliter confiteri. Quia nullum datur præceptum iterandæ confessionis eiusdem peccati, sed tantùm illius semel instituendæ. Dico *directè absolutum à peccatis confessis*; nam si quis à peccatis mortalibus minimè confessis interdum indirectè absoluitur, vt contingit quando ea in confessione inculpabiliter prætermittit, modo dolor interius etiam ad illa sufficienter se extendat, tunc manet obligatio grauis ea confitendi, si quando memorie occurrerint. nõ est obligatio iterùm confitendi peccatũ confessũ, à quo quis tantùm indirectè absoluitur, si quis ex rationabili causa, confiteatur casus reseruatõs Sacerdoti non habenti iurisdictionem in illos. Quamuis enim ab illis indirectè tunc absoluat, teneatur iterùm ea confiteri superiori eos reseruanti, vel alteri qui ab illo acceperit facultatem absoluendi à reseruatis.

Cùm ex præcepto diuino teneamur verum Sacramentum suscipere, vt supra dictum est, quando confessio peccati mortalis fuit nulla & inualida, teneatur pœnitens eiusmodi peccatum iterum confiteri, siue nullitas oriatur ex defectu illius, siue ex defectu Sacerdotis.

Defectus ex parte pœnitentis, obligans per se loquendo ad iterandam confessionem est, quando est integrè confessus sit, non tamen accessit cum sufficienti dolore de peccatis commissis. Quomodo censetur accessisse, si confessus est cum affectu, seu complacentia ad aliquod peccatum mortale, aut sine proposito relinquendi proximas occasiones peccandi, vel

emen-

emendandi vitam in posterum, & seruandi præcepta diuina &c.

Item si aliquod peccatum mortale, sine iusta causa in confessione scienter prætermisit, tenetur integrâ confessionem iterum instaurare, non solum peccatum prætermisum, & sacrilegam illius omissionem confitendo, sed etiam alia peccata mortalia quæ confessus fuerat.

Rursus ex probabiliori sententia, tenetur iterum confiteri, qui ob grauem negligentiam in conscientia discussione commissam, aliquod peccatum mortale in confessione prætermittit; esto videatur sufficienter dolere de peccatis quorum meminit.

Porro vt valeat confessio, non est necesse vt quis in conscientia examinanda, summam quam potest diligentiam adhibuerit, sed sufficit si mediocrem, spectata ipsius conditione, negotiorum quæ tractare soleritate, aut multitudine, consuetudine quam habet raro aut frequenter confitendi, & arbitrio viri prudentis præmiserit.

Addo tamen diligentiam quæ ex se non est sufficiens, posse fieri sufficientem diligentia confessarij. Vnde excusari possunt à peccato mortali vulgares homines, qui aliquantulum conscientiam examinât, & bona fide accedunt ad confessionem, cum proposito fideliter respondendi ad interrogata sacerdotis, quem sciunt esse virum eruditum, & in examinandis pœnitentibus satis accuratum.

Quod si quis bona fide aliquod peccatum omisit in confessione, inuincibiliter existimans non esse mortale, tunc non est obligatio iterandi confessionem, etsi peccans doctior factus, postmodum discat tale peccatum esse mortale; sed sufficit peccatum illud in sequenti confessione declarare. Hinc excusantur homines ne iterare teneantur confessiones, quas in tenera ætate cum eiusmodi defectu instituerunt. Excusantur etiam rudes & illiterati à repetendis confessionibus præteritis in quibus ex ignorantia inuincibiliter

inuin-

inuincibili peccatorum numerum sufficienter non expresserunt. Quod tamen prætermissum fuit, declarandum est modo possibili.

Non tenetur iterare confessionem, qui omnia peccata mortalia confitetur sacerdoti ignoto, & postea venialia sacerdoti ordinario. Qui tamen sæpe hoc modo confessionem diuidit, non videtur habere affectum valde alienum à peccato mortali. Vnde non facile excusarè a sacrilegio, eos qui vt bene audiât apud confessariũ piũ, & grauem, sola peccata leuia illi confiteri solent, & interim alio vtuntur confessario, apud quem peccatorum mortalium sarcinam prius deponunt. Illi enim vtuntur Sacramento, tanquam medio ad sibi conciliandam apud confessarium probum, falsam opinionem sanctitatis, quod in grauem Sacramenti ipsiusque Dei Sacramentorum authoris irreuerentiam haud dubie cedit. Non tamen nego, quin id interdum, ex causa rationabili, licitè fieri possit.

Qui scit se esse excommunicatum, sibi que in hoc statu constituto, licitum non esse Sacramenta suscipere, peccat mortaliter si confiteatur peccata, antequam curet se absolui ab excommunicatione, adeoque tenetur confessionem repetere. Secus si ex ignorantia inuincibili existimet, se posse licitè & validè absolutionem sacramentalem assequi, antequam à censura absoluator.

Qui peccata confitetur, cum proposito non adimplendi iustam satisfactionem à confessario imponendam, inualidè absoluitur, & tenetur confessionem iterare. Idem dic de illo, qui confitetur quidem animo obtemperandi sacerdoti, audiens autem penitentiam sibi impositam, eam sine causa rationabili acceptate renuit, vel acceptatam omnino negligit ante datam absolutionem, adeo vt non curet illam memoria retinere, vt eam postea exequatur, sicque virtualiter, seu interpretatiuè censeatur illius non implendæ propositum habere. Vnde et si

et si fortè postea pœnitentia ductus, satisfactionem iniunctam impleat, tenetur confessionem factam repetere, & grauem illum neglectum declarare.

Qui tamen pœnitentia acceptata, cum seria intentione eam implendi, absoluitur, & postea non vult eiusmodi pœnitentiam exequi, peccat quidem eatenus mortaliter, at non ideo tenetur confessionem præteritam, vt pote validè & legitimè factam, iterare, sed tantùm culpabilem pœnitentiæ omissionem declarare.

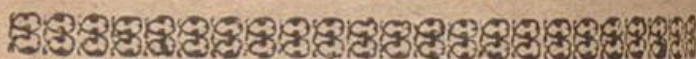
Qui pœnitentiæ oblitus est, adire debet sacerdotem à quo absolutus fuit, si commodè potest, & probabiliter existimat eum pœnitentiæ impositæ adhuc memorem esse, vt ab illo discat quid fieri imperauerit. Quod si confessarium adire commodè nequit, aut verissimiliter credit eum pœnitentiæ iniunctæ non meminisse, in eo casu multi existimant, eum non teneri præteritam confessionem repetere, sed posse indulgētis, vel piis opibus defectum satisfactionis sacramentalis, quoad remissionem pœnæ debita, supplere. Tutius tamen est iterum confiteri, vt noua pœnitentia peccatis proportionata imponatur; sic enim integritati Sacramenti modo possibili consulitur.

Qui ex causa rationabili, pœnitentiam sibi impositam commutari desiderat, debet commutationem illam petere in Sacramento pœnitentiæ; quia sicut ligare, ita & soluere pœnitentem, est actus clauium ad forum animæ spectant. Tenetur etiam ex probabiliori sententia, confessionem præteritam iterare, quia alias confessarius non potest in commutatione pœnitentiæ, saltem ab alio iniunctæ satis cautè procedere.

Et hæc de defectibus ex parte pœnitentis dicta sufficiant, quod verò ad eos spectet, qui oriuntur ex parte confessarij, propter quos etiam iteranda est confessio, ij sunt 1. si non sit sacerdos, et si talis existimetur. 2. si non habeat intentionem absoluendi. 3. si non

non

non sit approbatus ab Episcopo. 4. si careat iurisdictione. 5. si ob distractiones, aut somnolentiam ad peccata mortalia non aduertat. 6. si careat scientia necessaria ad valorem Sacramenti. 7. si essentialia formæ verba non proferat. Quæ omnia lucem accipient, ex dicendis infra de officio Confessarij.

CAPVT III.

DE III. ECCLESIAE

PRÆCEPTO,

QVO IVBEMVR COMMVNICARĒ
semel in Anno.

ARTICVLVS I.

An detur aliquod Præceptum sumendi Eucharistiam.

RESPONDEO I. extare præceptum Diuinum sumendi Eucharistiam, omnes homines ratione vtentes sub peccato mortali obligans, vt satis intelligitur ex verbis illis Christi Ioann. 6. *Nisi manducaueritis carnem Filij hominis, & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis.*

Hoc præceptum per se obligat in articulo mortis, vt patet ex praxi Ecclesiae, quæ semper magna sollicitudine curauit, vt extremè laborantibus conferretur viaticum Et sanè cùm ex Euangelio constet de institutione, non de tempore huius præcepti, rationi valde consentaneum est, vt dicamus tunc obligare, quando vsus Eucharistiae est maximè necessarius, nimirum in mortis articulo: quia eo præsertim tempore tenentur homines vires spirituales reficere, cum

corpora
ad gratia
ducunt,
ristia.
Ex qu
tiuntur
dices re
necessari
ad Euch
confue
in quo h
Quid
ex deuo
dies inc
uoad co
cauit, ia
firum ta
etiam si
commu
Respo
mendi
prum Ec
nimirum
usque, &
Hoc p
nevent
dum est,
incipiunt
tima est
ad com
cut adm
do suffi
maiori,
care pos
ptione
præcoci
um sit p
gationi